

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D. a Mgr. Václava Trajera v právní věci **žalobce: S. B.**, narozen „X“, státní příslušnost Kazachstán, t.č. neznámého pobytu, zastoupeného Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem se sídlem Sevastopolská 378/16 Praha 10, proti **žalovanému: Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort,** se sídlem Masarykova 27, Ústí nad Labem, v řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu,

t a k t o :

I. Žaloba s e z a m í t á .

II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě ve znění jejího doplnění ze dne 18.3.2016 domáhal, aby soud vydal rozsudek, v němž by určil, že zásah žalovaného spočívající v tom, že žalovaný nepropustil žalobce ze zajištění ani po uplynutí 90 dní od 21.11.2015 (tedy dne 18.2.2016), což byla doba stanovená v rozhodnutí žalovaného ze dne 20.1.2016, č.j. KRPU-250238-32/ČJ-2015-040022-RD-ZZ, aniž by vydal rozhodnutí o prodloužení zajištění, byl nezákonný.

Žalobce uvedl, že byl zajištěn podle ustanovení § 124 odst. 1 písm. b), c) a e) zák. č. 326/1999 Sb., zákon o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), rozhodnutím žalovaného ze dne 20.1.2016, č.j. KRPU-250238-32/ČJ-2015-040022-RD-ZZ. V tomto rozhodnutí byla doba zajištění stanovena na 90 dní od okamžiku omezení osobní svobody, tedy od 21.11.2015. Dle žalobce 90 denní lhůta zajištění započala běžet dne 21.11.2015 a posledním dnem této lhůty měl být den 18.2.2016. Po uplynutí 90 dnů

však žalobce nebyl propuštěn ze zajištění, přičemž mu nebylo ani doručeno rozhodnutí o prodloužení zajištění. Bylo mu ústně sděleno, že důvodem, proč nebyl ze zajištění propuštěn je ustanovení § 125 odst. 5 zákona o pobytu cizinců, kde je uvedeno, že je-li rozhodnuto o zajištění cizince poté, co bylo ukončeno zajištění podle § 46a zák. č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), k uplynulé době zajištění podle § 46a zákona o azylu se nepřihlíží. Z uvedeného ustanovení žalovaný dovodil, že doba, po kterou se žalobce nacházel v zajištění podle ustanovení § 46a zákona o azylu se nepočítá do lhůty 90 dnů počínající 21.11.2015, tudíž zajištění žalobce na základě rozhodnutí žalovaného ze dne 20.1.2016, č.j. KRPU-250238-32/ČJ-2015-040022-RD-ZZ, neskončí po 90 dnech, nýbrž až po uplynutí počtu dnů, jejichž součet se rovná 90 a době trvání zajištění podle ustanovení § 46a zákona o azylu.

Tento názor žalovaného považuje žalobce za nesprávný. Dle jeho názoru se doba zajištění podle ustanovení § 46a zákona o azylu nepočítá do lhůty 180 dnů omezující maximální možnou dobu trvání zajištění cizince, a nikoli do konkrétní doby stanovené v jednotlivém rozhodnutí o zajištění. Trval na tom, že platná doba zajištění musí vždy odpovídat aktuálnímu a zcela jednoznačnému časovému vymezení zajištění uvedenému v aktuálním rozhodnutí o zajištění nebo prodloužení zajištění. Při konstrukci použité žalovaným by z výrokové části rozhodnutí o zajištění nebylo možné zjistit, zda zajištění ještě trvá a případně kdy skončí.

Žalobce trval na tom, že jej žalovaný držel v zajištění i po skončení lhůty stanovené v rozhodnutí o zajištění. Považuje za nepřijatelné, aby docházelo k omezení osobní svobody bez zákonného podkladu.

Vzhledem ke skutečnosti, že žalobce byl žalovaným propuštěn dne 4.3.2016 poté, co Krajský soud v Ústí nad Labem zrušil rozsudkem ze dne 4.3.2016, č.j. 42 A 4/2016-40, rozhodnutí žalovaného ze dne 20.1.2016, č.j. KRPU-250238-32/ČJ-2015-040022-RD-ZZ, nezákonný zásah již netrvá, a žalobce se z toho důvodu domáhá konstatování nezákonnosti zásahu vedeného vůči jeho osobě.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření k podané žalobě navrhl její zamítnutí v plném rozsahu.

Žalovaný stručně zrekapituloval skutkový stav. Uvedl, že v odůvodnění rozhodnutí o zajištění žalobce ze dne 20.1.2016, č.j. KRPU-250238-32/ČJ-2015-040022-RD-ZZ, je odkázáno na ustanovení § 125 odst. 5 zákona o pobytu cizinců, dle kterého se k uplynulé době zajištění dle § 42a zákona o azylu nepřihlíží. V odůvodnění je rovněž dle jeho názoru zcela srozumitelně uvedeno, že v den vydání rozhodnutí o zajištění žalobci ze stanovené doby zajištění uplynulo 12 dnů. Trval na tom, že uvedeným odkazem na právní úpravu a uvedením počtu uplynulých dnů byl běh lhůty zajištění žalobci v předmětném rozhodnutí zcela srozumitelně vysvětlen. Žalovaný trval na tom, že z obsahu rozhodnutí o zajištění ze dne 20.1.2016, č.j. KRPU-250238-32/ČJ-2015-040022-RD-ZZ, lze s naprostou přesností určit, kdy zajištění ještě trvá a přesné datum jeho konce.

Žalovaný setrval na názoru, že ve vztahu k žalobci postupoval v souladu se zákonem a zásah spočívající v nepropuštění žalobce ke dni 18.2.2016, ale až ke dni 4.3.2016 v souvislosti se zrušujícím rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem považuje za zákonný.

Na vyjádření žalovaného reagoval žalobce replikou, ve které žalobce setrval na své argumentaci. Zdůraznil, že žalovaný do výroku rozhodnutí ze dne 20.1.2016, č.j. KRPU-250238-32/ČJ-2015-040022-RD-ZZ, nevtělil svůj názor, že zajištění žalobce nekončí po 90

dnech od omezení jeho osobní svobody, ale až po uplynutí součtu 90 dnů a doby, po kterou byl žalobce zajištěn dle § 46a zákona o azylu. V důsledku toho dle jeho názoru vzniká pochybnost o délce trvání zajištění. Žalobce trval na tom, že z rozhodnutí o zajištění musí být zřejmé, do kdy nejdéle bude cizinec na základě takového rozhodnutí zajištěn.

Právní zástupce žalobce při jednání přednesl žalobu shodně jako v jejím písemném vyhotovení, v souladu s doplněním žaloby ze dne 18.3.2016 a replikou. Zdůraznil, že v daném případě byla žaloba podána důvodně, a to s ohledem na žalovaným formulovaný výrok v jeho rozhodnutí ze dne 20. 1. 2016. Trvá na tom, že žalovaný ve věci zajištění žalobce zaujal nesprávný názor ohledně zákonné doby sloužící k zajištění žalobce, když tato doba nejdéle uplynula dnem 18. 2. 2016. Od tohoto data zjevně nebyl žádný zákonný podklad pro zajištění žalobce. Postupem žalovaného došlo k nezákonnému zásahu do práv žalobce.

Pověřená pracovnice žalovaného odkázala na písemné vyjádření k žalobě. Zdůraznila, že žalobce byl zajištěn zcela v souladu se zákonem a z hlediska lhůt, které uvádí zákon o pobytu cizinců. Žalovaný se tedy v případě žalobce nedopustil žádného nezákonného zásahu, jak žalobce namítal. Dále zdůraznila, že doba zajištění cizince dle zákona o azylu se do doby zajištění cizince dle zákona o pobytu cizinců nezapočítává. Na podporu svého tvrzení o tom, že žalovaný se nedopustil vůči žalobci žádného nezákonného zásahu, pak zmínila rozhodnutí NSS ze dne 8.3.2016, č.j. 10 Azs 332/2016-32. Závěrem podotkla, že ze žalobcem rozporovaného rozhodnutí ze dne 20.1.2016 je srozumitelně seznatelné, na jak dlouho byl žalobce zajištěn dle zákona o pobytu cizinců, přičemž tato doba zjevně neuplynula dnem 18.2.2016.

V závěrečném vystoupení právní zástupce žalobce navrhl, aby soud žalobě v plném rozsahu vyhověl. V této souvislosti zdůraznil, že žalovaný s úspěchem nemůže argumentovat rozsudkem NSS ze dne 8.3.2016, neboť jeho závěry pro výrazně odlišné skutkové okolnosti nedopadají na případ žalobce.

Pověřená pracovnice žalovaného ve svém závěrečném návrhu navrhla zamítnutí žaloby pro nedůvodnost, k čemuž podotkla, že závěry obsažené v rozsudku NSS ze dne 8.3.2016 lze vztáhnout i na případ žalobce, a to z hlediska nezapočítávání doby zajištění cizince dle zákona o azylu do doby zajištění cizince dle zákona o pobytu cizinců a také z hlediska náležité určitosti výroku správního rozhodnutí o zajištění cizince. Závěrem zdůraznila, že žalobce byl rozhodnutím žalovaného ze dne 20.1.2016 dostatečně srozuměn s tím, že byl již zajištěn v minulosti na 12 dnů dle zákona o pobytu cizinců, a proto mohl dovodit, že k dalšímu jeho zajištění zbývá ještě 78 dnů.

Podle ustanovení § 87 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), platí, že soud o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem rozhoduje na základě skutkového a právního stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí; rozhoduje-li soud pouze o určení toho, zda zásah byl nezákonný, vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době zásahu. V ustanovení § 87 odst. 2 s.ř.s. je pak zakotveno, že soud rozsudkem určí, že provedený zásah byl nezákonný, a trvá-li takový zásah nebo jeho důsledky anebo hrozí-li jeho opakování, zakáže správnímu orgánu, aby v porušování žalobcova práva pokračoval, a přikáže, aby, je-li to možné, obnovil stav před zásahem. Žalovaným je pak podle ustanovení § 83 s.ř.s. správní orgán, který podle žalobního tvrzení zásah provedl.

Z obsahu správního spisu vyplývá, že rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 22.11.2015, č.j. KRPU-250238-19/ČJ-2015-040022-RD-ZZ, byl žalobce zajištěn podle § 124 odst. 1 písm. b), c) a e) zákona o pobytu cizinců za účelem správního vyhoštění s tím, že doba zajištění byla stanovena na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody, který nastal dne 21.11.2015. Dne 27.11.2015 učinil žalobce prohlášení o mezinárodní ochraně. Dne 2.12.2015 bylo ukončeno zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění. Rozhodnutím Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 2.12.2015, č.j. OAM-183/LE-VL18-VL08-PS-2015, ev. č. L010188, bylo rozhodnuto ve smyslu § 46a odst. 1 písm. c) a § 46a odst. 2 zákona o azylu, že žalobce je povinen setrvat v zařízení pro zajištění cizinců ve Vyšních Lhotách až do vycestování, maximálně však do 15.3.2016. Rozhodnutím Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 15.1.2016, č.j. OAM-183/LE-VL18-P10-2015, ev. č. L010188, které nabylo právní moci dne 20.1.2016, byla žádost žalobce o mezinárodní ochranu shledána nepřipustnou podle § 10a písm. e) zákona o azylu a řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo zastaveno. Žalovaný pak rozhodnutím ze dne 20.1.2016, č.j. KRPU-250238-32/ČJ-2015-040022-RD-ZZ, rozhodl o zajištění žalobce podle § 124 odst. 1 písm. b), c) a e) zákona o pobytu cizinců za účelem správního vyhoštění s tím, že doba zajištění byla stanovena na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody žalobce, který nastal dne 21.11.2015. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce včasnou správní žalobu a rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 4.3.2016, č.j. 42 A 4/2016-40, bylo toto rozhodnutí pro vadu řízení zrušeno. Dne 4.3.2016 byl žalobce propuštěn ze zařízení pro zajištění cizinců.

Skutkově téměř totožnou otázkou běhu lhůty po opakovaném zajištění cizince podle zákona o pobytu cizinců po ukončení jeho zajištění dle § 46a zákona o azylu se zabýval Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 11.12.2014, č.j. 1 Azs 136/2014-31. V tomto rozsudku dospěl Nejvyšší správní soud k následujícím závěrům:

„Nejvyšší správní soud předesílá, že zajištění za účelem správního vyhoštění upravené v § 124 zákona o pobytu cizinců představuje implementaci čl. 15 směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2008/115/ES ze dne 16. prosince 2008, o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí (dále též „návrátová směrnice“). Podle čl. 15 odst. 1 návratové směrnice „nemohou-li být v konkrétním případě účinně uplatněna jiná dostatečně účinná, avšak mírnější donucovací opatření, mohou členské státy zajistit pouze státního příslušníka třetí země, o jehož navrácení probíhá řízení, za účelem přípravy návratu nebo výkonu vyhoštění, zejména v případě, že a) hrozí nebezpečí skrývání se nebo b) dotčený státní příslušník třetí země se vyhýbá přípravě návratu či uskutečňování vyhoštění nebo je jinak ztěžuje. Jakékoli zajištění musí trvat co nejkratší dobu, a pouze dokud jsou s náležitou pečlivostí činěny úkony směřující k vyhoštění.“ Devátý bod odůvodnění návratové směrnice pak uvádí, že státní příslušník třetí země, který požádal o azyl v některém členském státě, by „neměl být považován za osobu neoprávněně pobývající na území daného členského státu, dokud nenabude platnosti rozhodnutí o zamítnutí jeho žádosti nebo rozhodnutí o ukončení jeho oprávnění k pobytu jakožto žadatele o azyl“.

Naopak zajištění cizince podle § 46a zákona o azylu (povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany setrvat v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců) má předobraz ve směrnici Rady č. 2003/9/ES, kterou se stanoví minimální normy pro přijímání

žadatelů o azyl (dále též „přijímací směrnice“). Podle čl. 7 odst. 1 přijímací směrnice „žadatelé o azyl se mohou volně pohybovat na území hostitelského členského státu nebo na území, které jim tento stát vymezí.“ Odstavec 3 citovaného článku pak dodává, že „je-li to nezbytné, například z právních důvodů nebo z důvodu veřejného pořádku, mohou členské státy v souladu s vnitrostátními předpisy nařídít žadateli, aby se zdržoval na určeném místě.“ Kromě přijímací směrnice obsahuje ustanovení o zajištění cizinců též čl. 18 odst. 1 a 2 směrnice Rady č. 2005/85/ES, o minimálních normách pro řízení v členských státech o přiznávání a odnímání postavení uprchlíka (dále též „procedurální směrnice“).

Instituty upravující omezení osobní svobody podle zákona o pobytu cizinců a zákona o azylu spadají pod různé právní režimy a směřují k odlišným cílům: zajištění podle § 124 zákona o pobytu cizinců slouží k přípravě a realizaci správního vyhoštění, oproti tomu povinnost setrvat v zařízení podle § 46a zákona o azylu byla přijata s cílem zamezit zneužívání řízení o mezinárodní ochraně pro nelegální migraci, či jiné nelegální aktivity (viz důvodová zpráva k novele zákona o azylu č. 379/2007 Sb.; dostupná na digitálním depozitáři Poslanecké sněmovny, 5. volební období 2006 – 2010, sněmovní tisk č. 191). K odlišné povaze uvedených zajišťovacích institutů se vyjádřil Soudní dvůr v rozsudku velkého senátu ze dne 30. 11. 2009 ve věci C-357/09 Kadzoev (ECLI:EU:C:2009:741). V bodě 48 rozsudku uvedl, že „doba, během které je osoba umístěna do střediska pro dočasné umístění na základě rozhodnutí přijatého podle ustanovení vnitrostátních předpisů a předpisů Společenství týkajících se žadatelů o azyl, nesmí být považována za zajištění za účelem vyhoštění ve smyslu článku 15 směrnice 2008/115“. Ačkoliv oba zajišťovací instituty omezují právo na osobní svobodu, sledují odlišný účel (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 4. 2014, č. j. 6 As 146/2013 – 44, publikovaný pod č. 3055/2014 Sb. NSS, bod 40).

Na základě výše popsaného lze shrnout, že do běhu doby zajištění za účelem správního vyhoštění podle § 124 zákona o pobytu cizinců se nezapočítává doba, kdy byla cizinci omezena osobní svoboda podle § 46a zákona o azylu (zvýraznění provedl soud). Správní orgán totiž délku zajištění za účelem správního vyhoštění určuje s ohledem na předpokládanou složitost přípravy výkonu správního vyhoštění. Je-li však cizinec předán do dispozice jiného správního orgánu a jeho zajištění se řídí jiným právním režimem, doba zajištění podle cizineckého zákona neběží (zvýraznění provedl soud). Odlišnou otázkou je však plynutí a počítání maximální doby zajištění dle § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců; do maximální doby zajištění se doba, po kterou je cizinec povinen setrvat v zařízení pro zajištění cizinců podle zákona o azylu, počítá. V tomto směru lze odkázat na rozsudek ze dne 5. 3. 2014, č. j. 3 Azs 24/2013 – 42, v němž Nejvyšší správní soud vyslovil, že „[m]aximální doba zajištění je stanovena kvůli tomu, že se jedná o zásah do osobní svobody jednotlivce, který musí být určitým způsobem limitován. Vzhledem k tomu, že v případě rozhodnutí o povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců se jedná svou podstatou o 'přezajištění' - cizinec prakticky přechází z režimu zákona o pobytu cizinců do režimu zákona o azylu bez toho, že by reálně opustil zařízení pro zajištění, bylo by v rozporu s výše uvedenými mezinárodními závazky, pokud by se mohla maximální doba zajištění tímto způsobem prodlužovat a překračovat tak povolené limity (...) Proto se doba, po kterou je cizinec povinen setrvat v zařízení pro zajištění cizinců či v přijímacím zařízení podle § 46a zákona o azylu započítává do celkové doby zajištění, která nesmí (za běžných okolností) přesáhnout 180 dnů.“ Stěžovatelka nicméně v posuzovaném případě uplynutí maximální doby zajištění nenamítala.“

S výše uvedenými závěry se zdejší soud zcela ztotožnil. Soud tedy uzavírá, že správní orgán postupoval zcela v souladu s právní úpravou, když do doby trvání zajištění dle zákona

o pobytu cizinců nezapočítával dobu trvání zajištění žalobce dle § 46a zákona o azylu. K obdobným závěrům dospěl Nejvyšší správní soud i ve svém rozsudku ze dne 8.3.2017, č.j. 10 Azs 332/2016-32, z čehož vyplývá, že se jedná o konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu. Ve vztahu k žalobcem namítaným výrazně odlišným skutkovým okolnostem v citovaných rozsudcích soud uvádí, že v předmětné věci jde o posouzení právní otázky a v tomto směru neshledal soud v citovaných rozsudcích žádné zásadní odlišnosti oproti projednávané věci.

Ve vztahu k výroku rozhodnutí žalovaného ze dne 20.1.2016, č.j. KRPU-250238-32/ČJ-2015-040022-RD-ZZ, soud konstatuje, že v uvedeném rozhodnutí je stanovena doba, po kterou bude cizinec zajištěn výlučně dle § 124 odst. 1 písm. b), c) a e) zákona o pobytu cizinců za účelem správního vyhoštění, a nikoli celková doba zajištění cizince dle zákona o pobytu cizinců a zákona o azylu. V daném případě byl žalobce zajištěn za účelem správního vyhoštění od 21.11.2015 do 2.12.2015, kdy byl z tohoto zajištění propuštěn, a následně pak dále od 20.1.2016, kdy byl opět zajištěn rozhodnutím žalovaného ze dne 20.1.2016, č.j. KRPU-250238-32/ČJ-2015-040022-RD-ZZ. Do vydání rozhodnutí žalovaného ze dne 20.1.2016, č.j. KRPU-250238-32/ČJ-2015-040022-RD-ZZ, byl žalobce zajištěn za účelem správního vyhoštění po dobu 12 dnů. Tato skutečnost je v citovaném rozhodnutí výslovně uvedena v odůvodnění na straně 8. Od vydání rozhodnutí žalovaného ze dne 20.1.2016, č.j. KRPU-250238-32/ČJ-2015-040022-RD-ZZ, pak do propuštění žalobce ze zajištění dne 4.3.2016 uplynulo dalších 45 dnů. Celkově tedy byl žalobce ke dni propuštění ze zajištění dne 4.3.2016 zajištěn za účelem správního vyhoštění dle zákona o pobytu cizinců v délce 57 dnů. Vzhledem ke skutečnosti, že rozhodnutím žalovaného ze dne 20.1.2016, č.j. KRPU-250238-32/ČJ-2015-040022-RD-ZZ, byla doba zajištění dle zákona o zajištění cizinců za účelem správního vyhoštění stanovena na 90 dnů, byl žalobce dne 4.3.2016 ze zajištění propuštěn ještě před uplynutím této doby.

S ohledem na výše uvedené soud konstatuje, že tedy v žalobcem namítaném období od 18.2.2016 do 4.3.2016 byl vůči němu činěn ze strany žalovaného zásah, ovšem tento zásah byl zákonný, neboť žalobce byl zajištěn za účelem správního vyhoštění v souladu s pravomocným rozhodnutím příslušného správního orgánu.

K námitce, že výrok rozhodnutí žalovaného ze dne 20.1.2016, č.j. KRPU-250238-32/ČJ-2015-040022-RD-ZZ, je neurčitý ve vztahu k době trvání zajištění cizince, soud uvádí, že taková námitka nemá prostor v rámci řízení o žalobě na ochranu proti nezákonnému zásahu správního orgánu. Jde o námitku, která by mohla být uplatněna v rámci žaloby proti správnímu rozhodnutí.

Jen pro úplnost tedy soud na tomto místě zdůrazňuje, že ve výroku citovaného rozhodnutí je uvedena doba, po kterou bude cizinec zajištěn dle § 124 zákona o pobytu cizinců. Tuto dobu nelze ztotožňovat s celkovou dobou zajištění cizince dle všech různých předpisů. Dle zákona o pobytu cizinců byl žalobce zajištěn v daném případě pouze ode dne 21.11.2015 do 2.12.2015 a od 20.1.2016 do 4.3.2016. V mezidobí od 2.12.2015 do 20.1.2016 byl žalobce zajištěn dle § 46a zákona o azylu. Obsah výroku rozhodnutí žalovaného ze dne 20.1.2016, č.j. KRPU-250238-32/ČJ-2015-040022-RD-ZZ, je tedy dle soudu zcela v souladu s platnou právní úpravou. Lze pouze doporučit, že by mohly v obdobných případech správní orgány do výroku uvádět i období, které se z minulosti do doby zajištění od dne omezení osobní svobody cizince dle zákona o pobytu cizinců započítává a datum, kdy zajištění dle daného rozhodnutí končí. Lze totiž přisvědčit žalobci, že vypočítání konce doby jeho zajištění

pro něho mohlo být obtížné, s přihlédnutím k tomu, že byl „přezajištěn“ z režimu zákona o pobytu cizinců do režimu zákona o azylu a poté zpět, přičemž doba zajištění dle § 46a zákona o azylu se do doby zajištění podle zákona o pobytu cizinců nepočítala.

S ohledem na výše uvedené shledal soud žalobu nedůvodnou, a proto ji v souladu s ustanovením § 87 odst. 3 s.ř.s. výrokiem ad I. zamítl.

V souladu s ust. § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. ve výroku ad II. rozsudku soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly a ani je nepožadoval.

O přiznání odměny ustanovenému zástupci soud rozhodne samostatným usnesením.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 14. června 2017

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Gabriela Zlatová